

Sygn. akt V CSK 556/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku Z. H.
przy uczestnictwie A. D.-H.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania od postanowienia
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Uczestniczka postępowania uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością, dlatego że Sąd odwoławczy wydając zaskarżone postanowienie nie uwzględnił spłat dokonanych przez uczestniczkę w okresie pomiędzy dniem wydania orzeczenia przez Sąd pierwszej instancji a zamknięciem rozprawy przez Sąd odwoławczy.

Tak umotywowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie jest spełniona w sprawie przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ze względu na zarzucane naruszenie przez zaskarżone postanowienie przepisów art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym tej przesłanki, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13). W sprawie, jak trafnie wskazano w odpowiedzi na skargę kasacyjną, nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia powołanych w skardze przepisów art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 7 pkt 10 i § 6 pkt 7 oraz § 13 ust. 4 pkt rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu (Dz. U. 2013.461).

[aw]